

SEBASTIAN
FITZEK
SIELUN-
MURSKAAJA

BAZAR

SEBASTIAN
FITZEK
SIELUN-
MURSKAAJA

SUOMENTANUT HELI NASKI

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Heli Naski
Saksankielinen alkuteos *Der Seelenbrecher*
© Copyright © 2008 by Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Munich
The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)

www.sebastianfitzek.de

Kannen suunnittelu Perttu Lämsä

ISBN 978-952-376-631-0

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Gerlindelle

En pelkää kuolemaa.

En vain tahdo olla paikalla, kun se tapahtuu.

WOODY ALLEN

71 PÄIVÄÄ ENNEN PELKOA

Potilaskertomus nro 131071/VL, sivu 1ff

Onneksi kaikki oli vain unta. Hän ei ollut alasti. Eikä hänen sääräänsä ollut sidottu kiinni tähän aataminaikaiseen gynekologin tuoliin siksi aikaa, kun mielipuoli järjesteli instrumenttejaan ruosteisella sivupöydällä. Kun mies kääntyi, hän ei ensin saanut selvää, mitä tämä piti verisessä kädessään. Kun hän sitten näki sen, hän tahtoi sulkea silmänsä, muttei onnistunut. Hän ei pysynyt kääntämään katsettaan hehkuvasta juotoskolvista, joka lähestyi hitaasti hänen keskivartaloaan. Vieras mies, jonka kasvoissa oli palovammoja, oli vetänyt hänen molemmat silmäluomensa auki ja kiinnittänyt ne silmäkuoppiin niittipyssyllä. Hän oli ajatellut, ettei voisi kokea elämänsä lyhyenä loppu-aikana enää pahempaa kipua. Mutta kun juotoskolvi hävisi hänen näkökentästään ja kuumuus jalkojen välissä yltyi yltymistään, hän aavisti, että viime tuntien kärsimykset olivat olleet vasta alkusoittoa.

Sitten, hetkellä, jolla hän jo uskoi haistavansa korventuneen lihan hajun, kaikki muuttui läpinäkyväksi. Kylmänkosteaa kellari, johon hänet oli raahattu väkisin, lepattava halogeenilamppu hänen päänsä päällä, kidutustuoli ja metallipöytä hävisivät – ja jäljelle jäi vain musta tyhjiys.

Jumalan kiitos, hän ajatteli taas, *vain unta*. Hän avasi silmänsä. Eikä käsittänyt mitään.

Painajainen, jonka vankina hän oli juuri ollut, ei ollut päättynyt, vaan vain muuttanut muotoaan.

Missä minä olen?

Sisustuksesta päätellen rähjäisessä hotellihuoneessa. Tahrainen päiväpeitto vanhalla, huteralla parisängyllä oli yhtä törkyinen ja yhtä täynnä tupakalla poltettuja reikiä kuin vihertävän ruskea kokolattiamatto. Se, että hän pystyi tuntemaan maton karheat kuidut jalkapohjissaan, sai hänet jännittymään epä-mukavalla puutuolilla vielä enemmän.

Olen paljain jaloin. Miksei minulla ole kenkiä? Ja miksi istun jossain halvassa murjussa ja tuijotan mustavalkotelevision rakeista testikuvaa?

Kysymykset iskeytyivät hänen kallonsa sisäpinnoille kuin biljardipallot. Äkkiä hän säpsähti, aivan kuin joku olisi lyönyt häntä. Sitten hän käänsi katseensa äänenlähteeseen. Huoneen oveen. Se tärähti kerran, sitten uudestaan, ja lopulta se lensi auki. Sisään syöksyi kaksi poliisia. Molemmat univormussa, molemmat aseistettuja, sen verran hän näki. Ensin he suuntasivat aseensa hänen yläruumiiseensa, sitten laskivat ne hitaasti, ja heidän kasvojensa kireä hermostuneisuus vaihtui ällistyneeksi kauhuksi.

"Mitä helvettiä täällä on tapahtunut?" kysyi miehistä pienempi, joka oli potkaissut oven sisään ja hyökännyt huoneeseen ensimmäisenä. "Ensihoitaja", karjui toinen. "Lääkäri. Tarvitsemme apua ja sassiin!"

Jumalan kiitos, nainen ajatteli toisen kerran muutaman sekunnin sisällä. Hän pystyi peloltaan tuskin hengittämään, koko

ruumista särki, ja hän lemusi ulosteelta ja virtsalta. Kaiken sen lisäksi hän ei tiennyt, miten oli joutunut sinne, ja yhdistelmä sai hänet miltei järjiltään. Mutta nyt hänen edessään sentään seisoi kaksi poliisia, jotka huusivat lääkäriä apuun. Ei hyvä, mutta silti huomattavasti parempi kuin juotoskolvia käyttävä mielipuoli.

Meni vain muutama sekunti, ja sitten huoneeseen ryntäsi kaljupäinen ensihoitolääkäri, jolla oli korvarengas, ja polvistui hänen viereensä. Ilmeisesti valmiusyksikön poliiseilla oli ollut ambulanssi odottamassa. Sekään ei ollut hyvä merkki.

"Kuuletteko minua, neiti?"

"Kuulen...," hän vastasi lääkärille, jonka silmien alla olevat mustat renkaat näyttivät sitä kuin ne olisi tatuoitu miehen kasvoihin.

"Hän ei näytä ymmärtävän minua."

"Ymmärränpäs." Hän tahtoi kohottaa käsivarttaan, mutta lihakset eivät totelleet.

"Mikä teidän nimenne on?" Lääkäri otti paitansa rintataskusta kynätaskulampun ja valaisi hänen silmiään.

"Vanessa", hän kähisi ja lisäsi sitten: "Vanessa Strassmann."

"Onko hän kuollut?" hän kuuli toisen poliiseista kysyvän lääkärin selän takana.

"Hemmetti, pupillit tuskin reagoivat valoon. Ei näytä kuulevan eikä näkevän meitä. Hän on katatonisessa tilassa, ehkä koomassa."

"Täyttä soopaa!" Vanessa kirkui nyt ja yritti nousta, muttei saanut edes käsivarttaan hievahtamaan.

Mitä tämä oikein on?

Hän toisti ajatuksen ääneen ja yritti puhua mahdollisimman selvästi. Kukaan ei näköjään tahtonut kuunnella häntä. Sen sijaan

kaikki käänsivät hänelle selkänsä ja puhuivat jonkun kanssa, jota hän ei ollut vielä nähnyt.

"Ja mitä sanoittekaan – kuinka kauan hän on ollut tässä huoneessa yhteen menoon?"

Ensihoitolääkärin pää peitti häneltä näkyvyyden ovelle. Sieltä kuului nyt nuoren naisen ääni: "Varmaan ainakin kolme päivää. Ehkä pidempäänkin. Jo hänen kirjautuessaan sisään ajattelin, että jokin oli pielessä, mutta hän kielsi häiritsemästä itseään."

Mitä tuo nainen höpisee? Vanessa pudisti päätään. En ikimailmassa majoittuisi tänne vapaaehtoisesti. Edes yhdeksi yöksi!

"Minä soitinkin hänelle vain siksi, että se hirveä korina voimistui aina vain, ja..."

"Katsokaa!" Se oli pienemmän poliisin ääni, aivan hänen korvansa vieressä.

"Mitä?"

"Tuossahan on jotain. Tuossa."

Vanessa tunsi, että lääkäri väänsi hänen sormensa erilleen ja otti varovasti pinsetillä jotain hänen vasemmasta kädestään.

"Mikä se on?" poliisi kysyi.

Vanessa oli yhtä hämmästynyt kuin kaikki muutkin huoneessa. Hän ei ollut edes huomannut pitävänsä jotain kädessään.

"Paperilappu."

Lääkäri avasi keskeltä taitetun paperin. Vanessa yritti nähdä siitä vilauksen mutta erotti vain käsittämättömiä hieroglyfejä. Teksti oli kirjoitettu hänelle täysin vieraalla kielellä.

"Mitä siinä lukee?" kysyi toinen poliisi ovelta.

"Omituista." Lääkäri kurtisti otsaansa ja luki ääneen: "Se osteetaan poisheitettäväksi."

Taivaan tähden. Ensihoitolääkäri pystyi lukemaan nuo vähät sanat tuosta vain, ja siitä Vanessa tajusi, minkä mittaluokan painajainen häntä piti vankinaan. Hän oli jostain syystä menettänyt täysin kommunikointikykynsä. Tällä hetkellä hän ei pystynyt puhumaan eikä lukemaan, ja hän aavisti unohtaneensa myös kirjoittamisen.

Lääkäri suuntasi valon jälleen suoraan hänen pupilleihinsa, ja äkkiä hänen loputkin aistinsa lakkasivat toimimasta, sillä hän ei haistanut enää kehonsa löyhkää eikä tuntenut mattoa paljaiden jalkojensa alla. Hän huomasi enää vain, että pelko hänen sisimmässään kasvoi kasvamistaan ja äänten sorina hänen ympärillään vaimeni vaimenemistaan. Sillä heti lääkärin luettua lapulta tuon lyhyen lauseen jokin näkymätön voima oli ottanut hänet valtaansa.

"Se ostetaan poisheitettäväksi." Voima, joka kurotti kylmän kätensä häntä kohti ja veti hänet takaisin paikkaan, jota hän ei enää ikinä tahtonut nähdä ja josta hän oli vasta muutama minuutti sitten poistunut.

Se ei ollutkaan unta. Vai oliko sittenkin?

Hän yritti antaa lääkärille merkin, mutta kun tämän ääriiviivat hitaasti sumenivat, hän alkoi käsittää ja häneen iski paljas kauhu. He eivät tosiaan olleet kuulleet häntä. Lääkäri, vastaanotto-virkailija sen paremmin kuin poliisitkaan eivät olleet pystyneet puhumaan hänen kanssaan. Sillä hän ei ollut koskaan herännyt siinä murjussa. Päinvastoin. Kun halogeenilamppu hänen yläpuolellaan alkoi taas lepattaa, hän tajusi, mitä oli tapahtunut: kun kidutus oli alkanut, hän oli menettänyt tajuntansa. Mieli-puoli ei ollut unta, vaan hotellihuone, ja nyt uni väistyi karmean todellisuuden tieltä.

Vai erehdynkö taas? Apua. Auttakaa minua! En erota enää, mikä on totta ja mikä ei.

Ja samassa kaikki oli taas kuten aiemmin. Kosteaa kellari, metallipöytä, gynekologin tuoli, johon hänet oli sidottu. Alasti. Niin alasti, että hän tunsi mielipuolen hengityksen reisiensä välissä. Mies hengitti hänen herkimpään kohtaansa. Sitten miehen arpiset kasvot ilmestyivät hetkeksi hänen silmiensä eteen, ja huuleton suu sanoi: "Merkitsin vain kohdan. Nyt voimme aloittaa."

Mies tarttui juotinkolviin.

TÄNÄÄN, KELLO 10.14 - PALJON MYÖHEMMIN, VUOSIA PELON JÄLKEEN

”No niin, hyvät naiset ja herrat, mitä sanotte tästä johdannosta? Nainen herää painajaisesta ja löytää itsensä heti seuraavasta. Mielenkiintoista, eikö totta?”

Professori nousi pitkän tammipöydän äärestä ja katseli opiskelijoidensa hämmentyneitä kasvoja.

Vasta nyt hän tuli ajatelleeksi, että hänen kuulijansa olivat nähneet tänä aamuna enemmän vaivaa asunvalintansa eteen kuin hän itse. Hän oli tapansa mukaan kahmaissut vaatekaapistaan ensimmäiseksi käteen sattuneen ryppyisen puvun. Myyjä oli aikoinaan ylipuhunut hänet ostamaan tämän syntisen kalliin puvun, koska tumma kaksirivinen kuulemma sopi niin hienosti hänen mustiin hiuksiinsa, jotka olivat olleet hänen naurettavan jälkipuberteettisen kapinahenkensä osoituksena hiukan pidemmät kuin nyt.

Jos hän ostaisi nyt, monta vuotta myöhemmin, nykyisiin hiuksiinsa sopivan puvun, se olisi tuhkanharmaa ja paikoitellen harvakasvuinen, ja selkäpuolella olisi munkin ton-suuria muistuttava kalju läiskä.

”Mitä sanotte?”

Hän astui varomattomasti sivulle ja tunsi vihlaisun polvensa nivelkierukassa. Vain kuusi oli ilmoittautunut vapaaehtoisesti. Neljä naista, kaksi miestä. Tyypillistä. Tällaisissa kokeissa naiset olivat aina enemmistönä. Joko siksi, että he olivat rohkeampia, tai koska he tarvitsivat vielä kipeämmin rahaa, jota hän oli yliopiston ilmoitustaululla luvannut osallistumisesta tähän psykologiseen kokeeseen.

”Anteeksi, ymmärsinkö teidät oikein?” *Toinen paikka vasemmalla.* Professori etsi edessään olevasta listasta koehenkilön, joka oli esittänyt äskeisen kysymyksen. *Florian Wessel, kolmannen vuoden opiskelija.*

Lukiessaan johdantoa Florian Wessel oli seurannut rivejä täydellisesti teroitettulla lyijykynällä. Pieni puolikuun muotoinen arpi oikean silmän alla viittasi jäsenyyteen mensuurimiekkailuperinnettä vaalivassa osakunnassa. Nyt nuorukainen laski kynän sivujen väliin ja sulki kansion. ”Onko *tämä* muka lääketieteellinen hoitokertomus?”

”Kyllä vain.” Professori osoitti nuorukaiselle hyväntahtoisella hymyllä, että ymmärsi oikein hyvin tämän ihmetyksen. Se oli ikään kuin osa koetta.

”Juotinkolvi? Kidutus? Poliisi? Kaikella kunnioituksella, mutta tämä vaikuttaa pikemminkin trillerin alulta kuin potilaskertomukselta.”

Kaikella kunnioituksella? Siitä oli kauan, kun professori oli viimeksi kuullut tämän vanhentuneen ilmauksen. Hän kysyi itseltään, puhuiko viivasuoraa jakausta käyttävä opiskelija aina siihen tyyliin, vai vaikuttiko heidän epätavallisen

ympäristönsä melankolinen patina tämän kielenkäyttöön. Hän tiesi, että jotkut olivat säikähtäneet rakennuksen kauheaa historiaa ja jättäneet siksi osallistumatta, parisataa euroa sinne tai tänne.

Mutta juuri siinä piili kokeen viehätys. Se kuului järjestää juuri täällä eikä missään muualla. Kokeelle ei ollut olemassa parempaa paikkaa, vaikka koko kompleksi haisi homeelta ja siellä oli niin kylmä, että he olivat harkinneet takan tyhjentämistä roskista, jotta sinne olisi voinut tehdä tulet. Oli sentään jo joulukuun kahdeskymmeneskolmas päivä, ja ulkona oli monta astetta pakkasta. Lopulta he olivat vuokranneet kaksi öljypatteria, jotka eivät kuitenkaan riittäneet lämmittämään korkeaa tilaa kunnolla.

”Teidän mielestänne teksti siis vaikuttaa trilleriltä?” professori toisti. ”No jaa, ette itse asiassa ole täysin hakoiteilla.”

Hän painoi kämmenensä vastakkain kuin rukoukseen ja hengitti kurtistuneisiin sormenpäihinsä. Ne toivat mieleen hänen isoisänsä karkeat kädet. Isoisä oli kuitenkin, toisin kuin hän, joutunut tekemään koko ikänsä ulkotöitä.

”Käsissänne oleva dokumentti löytyi erään kollegani vastaanoton arkistosta. Hän oli psykiatri nimeltä Viktor Larenz. Olette varmaankin törmänneet hänen nimeensä opintojenne aikana.”

”Larenz? Eikö hän ole kuollut?” tiedusteli opiskelija, joka oli ilmoittautunut kokeeseen vasta edellisenä päivänä.

Professori katsoi taas listaansa ja totesi, että nuoren miehen nimi oli Patrick Hayden. Hänellä oli mustaksi värjätyt

hiukset, ja hän istui kylki kyljessä tyttöystävänsä Lydian kanssa. Heidän väliinsä olisi tuskin mahtunut edes hammaslankaa, ja he olivat niin lähekkäin ennen kaikkea Patrickin aloitteesta. Aina kun Lydia yritti saada itselleen hiukan liikkumatilaa, Patrick kietoi käsivartensa vielä tiukemmin tytön harteille ja veti tämän omistavasti takaisin. Hänen collegepaidassaan oli älykäs teksti ”Jeesus rakastaa sinua” ja sen alla epäselvin kirjaimin: ”Kaikkien muiden mielestä olet kusipää.” Paita oli ollut Patrickilla jo hänen käydessään valittamassa huonosta tenttiarvosanasta.

”Viktor Larenz ei liity tähän mitenkään”, professori sanoi ja huitaisi kädellään. ”Hänen tarinallaan ei ole merkitystä tämäniltaisen kokeen kannalta.”

”Mikä juttu tämä sitten on?” Patrick kysyi ja veti jalkansa yhteen pöydän alla. Hänen nahkasaappaidensa nauhat olivat auki, ja valmiiksi revittyjen farkkujen lahkeet oli rutattu nilkkojen yläpuolelle niin, että saappaiden kallis merkki varmasti näkyi.

Professoria hymyilytti. Kengät auki, risat housut, rienaava paita. Jotkut muotiteollisuudessa olivat selvästi ottaneet asiakseen lyödä rahoiksi konservatiivisten vanhempien painajaisilla.

”No niin, teidän on syytä tietää eräs asia...” Professori asettui taas paikalleen pöydän päähän ja avasi kuluneen nahkasalkun, joka näytti siltä kuin kissa olisi käyttänyt sitä raapimapuuna.

”Se, mistä juuri luitte, on todella tapahtunut. Teille jakaamani dokumentit ovat kopioita aidosta tapauskertomuksesta.”

Professori veti esiin vanhan taskukirjan. ”Tässä on alku-peräinen.” Hän asetti ohuen niteen pöydälle.

Vihertävässä kannessa luki punaisin kirjaimin *Sielunmurskaaja*. Niiden yläpuolella oli kuva varjomaisesta miehestä, joka pakeni ankaraa lumimyrskyä pimeään rakennukseen.

”Älkää antako ulkoisen muodon hämätä itseänne. Tämä näyttää ensi silmäyksellä tusinaromaanilta. Mutta tässä piilee paljon enemmän.”

Hän selasi kirjan noin kolmeasataa sivua lopusta alkuun.

”Monet uskovat, että tämän selostuksen on kirjoittanut joku Larenzin potilaista. Larenz hoiti aikoinaan monia taiteilijoita, myös kirjailijoita.” Professori räpytteli silmiään. Sitten hän lisäsi hiljaa: ”Mutta on toinenkin teoria.”

Kaikki opiskelijat katsoivat häntä tarkkaavaisina.

”Pienen vähemmistön mielestä Viktor Larenz on kirjoittanut sen itse.”

”Mutta miksi?”

Tällä kertaa kysymyksen esitti Lydia. Tytöllä oli vaaleanruskeat hiukset ja hiirenharmaa poolovillapaita, ja hän oli professorin paras opiskelija. Professori ei käsittänyt, mitä Lydia näki vieressään istuvassa sänkileuassa, jonka opinnot olivat venähtäneet. Eikä hän käsittänyt sitäkään, miksi tytölle ei ollut myönnetty stipendiä tämän loistavasta ylioppilastodistuksesta huolimatta.

”Eli muokkasiko tämä Larenz muistiinpanonsa trillerin muotoon? Miksi hän olisi nähnyt niin uskomattoman paljon vaivaa?”

”Sen me pyrimme tänä iltana selvittämään. Se on ko-
keemme tarkoitus.”

Professori teki merkinnän osanottajalistan vieressä ole-
vaan lehtiöön ja suuntasi sitten sanansa oikealla puolellaan
istuville nuorille naisopiskelijoille, jotka eivät olleet sano-
neet vielä yhtään mitään.

”Jos epäröitte, ymmärrän sen täysin.”

Punatukkainen tyttö kohotti päätään, muut kaksi tuijot-
tivat yhä edessään olevia kansioita.

”Te kaikki voitte harkita osallistumistanne vielä kerran.
Varsinainen koe ei ole vielä alkanut. Voitte jättää sen sik-
seen ja lähteä nyt kotiin. Ehditte vielä.”

Tytöt nyökkäsivät ymmällään.

Florian kumartui eteenpäin ja pyyhkäisi sivujakaustaan
hermostuneena etusormellaan.

”Mutta entä kahdensadan euron palkkio?” hän kysyi.

”Se maksetaan vain aktiivisesta osallistumisesta. Ja ainoas-
taan siinä tapauksessa, että noudatatte ilmoituksessa olleita
ohjeita. Teidän täytyy lukea koko teksti, ja saatte pitää vain
muutaman lyhyen tauon.”

”Ja sen jälkeen? Mitä tapahtuu, kun olemme lukeneet
loppuun?”

”Sekin on osa koetta.”

Professori kumartui jälleen ja otti esiin pienen pinon lo-
makkeita, joita koristi heidän yksityisen yliopistonsa vaakuna.

”Pyydän kaikkia, jotka jäävät, allekirjoittamaan tämän.”

Hän jakoi suostumuslomakkeet, joilla koehenkilöt va-
pauttivat yliopiston kaikesta vastuusta mahdollisten psyko-

somaattisten seurausten varalta, joita vapaaehtoinen osallistuminen kokeeseen saattaisi aiheuttaa.

Florian Wessel otti lomakkeen vastaan, piteli sitä valoa vasten ja pudisti kiivaasti päätään nähdessään lääketieteellisen tiedekunnan vesileiman. ”Tämä on minulle liian arveluttavaa.”

Hän veti lyijykynänsä kansion välistä, nappasi reppunsa ja nousi seisomaan.

”Uskon tietäväni, mihin tämä johtaa. Ja jos se pitää paikkansa, pelkään sitä ihan liikaa.”

”Suoraa puhetta. Se on teille kunniaksi.” Professori otti Florianin suostumuslomakkeen ja kansion talteen. Sitten hän katsoi kolmea tyttöä, jotka olivat juuri painaneet päänsä yhteen.

”Emme tosin tiedä, mistä on kyse, mutta jos Florian keskeyttää, silloin mekään emme osallistu.”

Punapää oli taas ainoa, joka puhui professorille.

”Kuten tahdotte. Ei mitään ongelmaa.”

Hän keräsi tyttöjenkin muovikansiot, kun he ottivat talvitakkinsa tuolien selkämyksiltä. Florian seisoi jo ovella odottamassa hupputakki yllään ja hansikkaat kädessä.

”Entä te?”

Professori katsoi Lydiaa ja Patrickia, jotka selasivat yhä empien kansioitaan.

Lopulta molemmat kohauttivat yhtä aikaa olkapäitään.

”Mikäs siinä. Pääasia, ettei minulta oteta verta”, Patrick sanoi.

”Niin, mikä ettei.” Lydia onnistui vihdoinkin irtautumaan poikaystävästään.

”Kai te olette koko ajan kanssamme?”

”Kyllä.”

”Eikä meidän tarvitse tehdä mitään muuta kuin lukea? Ei mitään muuta?”

”Näin on.”

Ovi sulkeutui heidän takanaan. Keskeyttäjät olivat poistuneet hyvästelemättä.

”Siinä tapauksessa osallistun. Raha tulee tarpeeseen.”

Lydia loi professoriin katseen, joka sinetöi uudestaan tämän ääneen lausumattoman vaitiololupauksen.

Tiedän, professori sanoi ajatuksissaan ja nyökkäsi Lydialle. Hyvin niukasti, ei liian silmiinpistävästi.

Tietysti sinä tarvitset palkkiorahat.

Eräänä läkähdyttävän kuumana huhtikuun viikonloppuna hän oli sattunut näkemään vilauksen Lydian yksityiselämästä.

Hänen ainoa ystävänsä oli neuvonut häntä ”rikkomaan rutiinejaan”, mikäli hän tahtoi vihdoinkin unohtaa menneisyytensä. Hänen pitäisi tehdä jotain sellaista, mitä hän ei ollut eläissään tehnyt. Kolme lasillista myöhemmin he olivat menneet siihen baariin. Meno siellä ei ollut erityisen jännittävää, tarjolla oli ollut vain harmiton, tylsänpuoleinen show. Vaikka tytöt olivat tanssineet yläosattomissa, he eivät olleet liikkuneet juuri sen riettaammin kuin useimmat teinit diskossa. Eikä baarissa hänen nähdäkseen ollut takahuoneita.

Silti hän oli tuntenut itsensä likaiseksi vanhaksi mieheksi, kun Lydia oli yhtäkkiä seissyt hänen edessään drinkkilista kädessään. Ilman poolovillapaitaa ja hiuspantaa, yllään pelkkä koulupuvun hame. Eikä mitään muuta.

TOIVO, ETTÄ HÄN TUHOAA VAIN KEHOSI

Sielunmurskaajaksi nimitetty rikollinen on kiduttanut kolme ihmistä täysin katatoniseen tilaan, ja ainoa vihje tekijän henkilöllisyydestä on jokaisen uhrin käteen jätetty arvoituksellinen muistilappu. Kolmannen uhrin jälkeen Sielunmurskaaja katoaa jäljettömiin, ilmeisesti sadistiseen leikkiinsä kyllästyneenä.

Samaan aikaan berliiniläisen yksityisklinikan ulkopuolelta lumihangesta löydetään mies, jonka muisti on kadonnut kokonaan. Talvinen sää kääntyy yhtäkkiä vaaralliseksi lumimyrskyksi. Muistinsa menettänyt mies vieään suojaan klinikalle, joka jää pian tyystin eristyksiin ulkomaailmasta lumimassojen vuoksi. Kun klinikan pääpsykiatri löydetään katatonisena, kryptinen muistilappu kädessään, on selvää, että Sielunmurskaaja on jälleen palannut.

Jännityksen suvereenisti hallitseva **Sebastian Fitzek** sulkee *Sielunmurskaaja*-trillerissään lukijan armoa antamatta telkien taakse kaikista vaarallisimman ihmispedon kanssa.

